מי ד"ח וו ל ד) רבי ב) ווי מנחות ל א, ו) לעיל הלכה א,

[שבוער י ב מעילה יד ב], ט) עי

מעילה שם, י) ברסנא,

דכתיב ואת השלחן תתן על ללע לפון אינו מעכב: ואפילו שימה מעקב. כגון ארון ופרוכת ומובחות דכתיב בהו וישם מעכבין וקשיא עלייהו מהא דאמרו רבנן שאינו מעכב אלא לנמים ושם שהפון משן של היל מעבר. וחמים שישה מעצב. בכן מרון ופרוכת ותוכחות לפני בינו רשם מעברן וקשינו פניים לום הכיור והכן בלבד: לאן בעבודום שבפנים כשל מעבר בפנים כולם מעכבין אבל בעבודת חוץ אינו מעבב אלא הכיור והכן בלבד: שחלים. גאוה: היו מואיאין. בבין כבש של פרה ואט"פ שהימה כבש עומדת היו סומרין אותה ובנו חדשה: אים לך מימר וכו. וכי לשפר לך לומר על שמעון הלדיק משום גאוה מ"ו עשה שני כבשים אלא ודאי שיש איסור בדבר להוציא שניה בכבש שהוציאו בה פרה אחרת: מאי לדון. וטעמא מאי: סלסול. כבוד: זיזין וכסלין. היו יוצאין מכבש הפרה כדי שלא יבאן כהנים ויציפו, ויבאו ליגע בעוסקים

ריבב"ן מודין נפירות להשתכר דאין עניות בתקום עשירות: מתני' הקטורם. שס"ח מנין היו כדתניא בכריתות פ"ק פיטום הקטורת כילד הלרי והלפורן וכו׳ כל המנין דהנהו סממנין דחשיבי התם הם שם״ח מנין מקטירין כל השנה בין שנים פשוטות ומעוברות חלי מנה בבקר וחלי מנה בערב [משום דכתיב] בבוקר בבוקר בהטיבו את הנרות יקטירנה וכתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה נשארו שלשה מנין ומהן היה מקטיר כ"ג ביוה"כ לפני ולפנים כדכתיב ומלא חפניו קטרת סמים וכו': מחללין אוחה על מעום האומנין. לאומני בית אבטינס היו פורעין אותן ממעות חולין ואח"כ האומנין היו קונין מותר הקטורת מן הגזבר וחוזרין ולוקחין אותה מהן מסרומה חדשה ואם לאו קונין מן הישנה. כדאימא במס' ר"ה פ"ק מלוה להביא מן החדש ואם הביא מן הישן יצא אלא שחסר מצוה:

תקלין חדתין שימה. היינו וישם דסוף פרשת ויקהל האמור בארון ומזבחות ופרכת ושארי דברים דכולם מעכבים. ואין פליגי עם חכמים: לאן בעבודם פנים. כולהו מעלכים שיהיו פפנים: **בעבודה חון.** ס"ל כחלמים דאינו מעכב אלא קרן וכרכוב: שחלים. גסות: **מששים ככרי זהב ול"ג כסף**. דהכי מניא לה בחוספת^י

ו) מנחות עט א. ק) כריתו׳ ו א. בהפרה ויטמאו אותן: אלא אם רלה. לעשות סחורה בשל הקדש ובשל עניים ע"מ שיהיה ההפסד

.87

עין משפמ גר מצוה

בד א מיי׳ פרק ד ממלוה ולוה הל׳ יד טור שו״ע יו״ד סימן קס סעיף יח: קס סעיף יח: בח ב מיי פרק ב ממעה"ק הל"י: הכייו: בש ג מיי׳ פרק ז מכלי המקדש הלכה ט והלכה יג:

הלכה ע והלכה יג: ל ד מיי' פרק ב ממעה"ק הלי"ב ופרק י"ב מפהמ"ק הלכה ו: לא ה מיי' פרק ד משקלים :סלי״ב

נוסחת הבבלי

(א) גביה מלאי דיתמי כו׳ גביה ועבד כן: בנה לריכה מלאי דיתמי ועבד (ב) כתונת לבנה שתמסרנה לזבור כו' ואם לאו יפסלו בלינה: (ג) אותה על שכר יפסכו בנינה. (ג) חותה על שכר האומנין ונותנין לאומנין כו׳ חדשה ואם בא החדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה ואם לאו מן הישנה: (ד) ר"ש ברבי בסנא כו' על הבחמה כו' ומחללו עליהן ונותן לאומנין כו':

הגהות הגר"א

[א] צ"ל בעי ר"ח בר בא עד כדון בירוצי לבור וכוי: [מ] מכאן עד הל"ג ומחק וכך מכאן עד הל"ג ומחק וכך צ"ל דתנינן ממן בירוצי לם קודש בירוצי יבש חולין, ולמה בירוצי יבש חולין, ולמה בירוצי לח הודש מפני שמדת הלח נמשח מבפנים. למה בירולי יבש חול מפני שמדת היבש לא נמשח בין מפני שמדה היבם נה מוסס בין מתכפני בין מבחוך כל בירולי מתכפני בין מבחוך כל בירולי יקריבו עמו. ואם לנו נפסלו בלינה ואם לאו ימכרו לקיך המובח. וכן הוא בחוספתא בספיי דמומות וחובאה בקולר בספיי דמומות וחובאה בקולר המובח. במנחות שם (5:):

ציון ירושלים

י אין משתכרין בשל הקדש אף לא בשל עניים. עיין ש״ס דילן כתובות קו ועי׳ שו״ת מוהרי״ט ראשונות סימן קמ״ד וער מי" פרק ח ממתנות עניים הל"ד וער בחיי פ' שמיני וגם מהירושלמי כאן קשה על כאן קשה מהרי"ט:

גליון הש"ם

[h] היינו משו' דכלי' שבפנים מעכבין זה את זה כמבואר נתפברן הם מת הם כמוכות בתוספתא דמנחות פ"ו אבל אין להם שייכות לעכב עבודת חוץ ומש"ה לא חשיב להנך בזבחים ומש"א לח חשיב להקן בופחים בק ספר ע"א: [2] הק"ע נדחק ונראה שלא יניצו הכהנים המשקקים בפרה מן הכבש ולחון הייטואו היינו בטותאת קבר התחום וכעין דאמרו בסוכה דכ"א שמא יוציא ראשו וכר. זו"נ: [ג] היינו כי היכי דהתם לא היה תנאי ב"ד שינאו לחולין משום גזרה שמא יאמרו מוליאיו מכ"ש לחול עי' מנחות דף עט ע"ב כמו כן נתקדשו בירולי לח אע״פ שאין כוונת המודר אלא למה שבכלי שלא יאמר מוציאין מכ״ש לחול משא״כ בבירוצי יבש ועי' מנחות דף ל וברש"י שם ד"ה גזירה ועי' במלמ"ל פ"ב ממעה"ק הל"ט:

שמואל בר נחמן ואפי' שימה מעכב א"ר 6 חנינא סחורה כשל הקדש ונשל עניים ע"ת שיהיה ההפסד שלו והשכר להקדש מוחר: כר ומינא. כך שמו: של ימומים: אמא ושאיל לר' מנא. אם מוחר של ימומים: אמא ושאיל לר' מנא. אם מוחר לעשות בו סחורה: אמר ליה. אם אחה רוצה שיהא ההפסד לך לבדך והריוח לשניכם שרי דלאו רבית ממש הא אלא אבק רבית ואע"ג דבדיקנני אסור ביתמי לא גוד שלא יכלו מעותיהן וה"ה בשל ים כאן בעבודות שבפני' כאן בעבודות שבחוץ אמר רבי חנינא שחצית גדולה היתה בבני כהנים גדולים שיותר כסף) היו מוציאין מששים ככרי זהב (פיים כסף) היו מוציאין בה שהיה כבשה של פרה עומד ולא היה אחד מהן מוציא פרתו בכבשו של חבירו אלא סותרו ובונה אותו משלו התיב רבי עולא קומי ר' מנא והא מסור פיננני ננו גור שנחייכני ונשותיהן היה היבער הקדש לא גזרו: כולה דר' ישמעאל היא ל"ג ליה והוא מראה מקום על המתניי א"נ ה"ק גם דברי שמעון הצדיק שתי פרות עשה לא בכבש והות מנחה מקום עו המתני א"מ ה"ק גם דברי

"א אלו כדעתיה ברישא: מוסר הפירוס. דקאמר

ר"י היינו מה שהשכיר ההקדש והוא ממחות שירי

הלשכה בדאר"י לעיל: זו שאה רבישים. דתכן לקמן

בפירקין המקבל עליו לספק סלתו' מד' סאין בסלע

ועמדו בשלשה יספק ארבעה ומה שהקדש משחכר

בוה הוא הנקרא מותר הנסכים: ברואים. גדושת שהוציא את זו הוציא את זו אית שמעון הצריק שחץ היה מאי כדון על שם מעלה היא בפרה סלסול היא בפרה תני זיזין וכתלים היו יוצאין מכאן ומכאן כדי 🗈 שלא [יצאו ו]יציצו :ים ויםמאו: ר' עקיבא אומר אין משתכרין כו': המדה שהיה ההקדש מקבל בגודש ומוכר במחוק: ופריך ולית ליה לר' חייא בר"י. שהיו ברוצי אלא אם רצה יהי' ההפסד שלו והשכר לה מותר כהדא בר זמינא איתפקד (א)גבי' מדל דיתמין אתא ושאל לרבי מנא אמר ליה אין²⁾ בעית ופריך ונים נים כר חיים בר"י. שהיו ברול המדות ולדידיה מה היו עושין בהן: מה דנפל לפלה רפיעים וכו". מה שהיו עושין בסאה רפיעית היו עושין בברולי המדות דשניהן נקראין מותר הנסכים: ופריך על דעסיה דר"ח כ"י וכו". בשלמא היו שושין ברולים של הי"ח ב"י וכו". בשלמא די ההפסדה דידך ואגרה דתרויכון שרי רבי חייה בר אדא איתפקד גבי' מדל דיתמין ועביד כן: מותר פירות כו': (כולה דר' ישמעאל היא) מתני' לר"ח ב"י דאמר מותר הפירות דקאר"י היינו מותר השכר תני שפיר בסיפא זה וזה לא היו מודים דר' ישמעאל היא ⁷דרבי חייה בר יוסף פתר מתגיתא מותר⁶ פירות שכר להקדש מותר נסכים זו סאה רביעית רבי יוחנן פתר מתגיתא מותר פירות זו השכר תני שפיר בסיפח זה זוה נת היו מודים
בפירות דסברי אין משחכרין בשל הקדש וכדאמר
ר"ע לעיל אלא לר"י קשיא דהא תנן לתנון התוקבל
עליו לספק מד' יספק מד' ולא פליג ר"ע משמע
עלינ לספה מד' וככא מנן זה והו ולא היו מודים
בפירות: ומשני לא היו מודין בפירות. שיהיו
בפירות: ומשני לא היו מודין בפירות. שיהיו
המי המודה אל חודע מו שהתיכות ללי שרה